

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2436	Τὰ ἅγια Θεοφάνεια Πέμπτη 6 Ἰανουαρίου 2022	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Σωφροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσέβεια

«Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι» (Τίτ. 2,11-12).

Ξημέρωσε, ἀγαπητοί μου, ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων, πού εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ ἀρχαίες ἑορτὲς τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Στοὺς πρώτους χριστιανικοὺς αἰῶνες ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἦταν ἐνωμένη μετὰ τὴν ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Τὴν ἴδια μέρα, 6 Ἰανουαρίου, ἐώρταζαν οἱ Χριστιανοὶ τὴ Γέννησι τοῦ Χριστοῦ, τὴν Προσκύνησι τῶν μάγων καὶ τὴ Βάπτισι. Μαζὶ ἦταν αὐτές. **Ποιὸς τὶς χώρισε; Ὁ ἱερός Χρυσόστομος.** Ὁρίσε, λόγῳ τῆς σπουδαιότητος καὶ τῶν δύο, νὰ τιμᾶται ἰδιαίτερος ἡ καθεμίᾳ. Κάποιοι δὲν τὸ δέχτηκαν κ' ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ ἁγίου πατρός. Τελικὰ ἡ ἀλλαγὴ ἐπιβλήθηκε. Οἱ μόνοι πού συνεχίζουσαν νὰ ἐορτάζουσαν Θεοφάνεια καὶ Χριστουγεννα μαζὶ εἶνε οἱ ἀρμένιοι.

Ἄλλ' ὅς ἀφήσουμε τὸ ἱστορικὸ τῆς ἡμέρας καὶ ὅς ἔλθουμε στὸ πρακτικώτερο μέρος τῆς.

Ὅλα τὰ «γράμματα» τῆς Ἐκκλησίας, πού ἀκούμε, εἶνε ὑπέροχα· ἀρκεῖ νὰ ἔχη κανεὶς αὐτὴ ν' ἀκούη, μάτια νὰ βλέπη καὶ πρὸ παντὸς καρδιὰ νὰ αισθάνεται τὰ μεγαλεῖα. Τώρα ὁ κόσμος ἀρέσκειται σὲ ἄλλα, δὲν ἐλκύεται ἀπὸ τὰ ὄμορφα «**τραγούδια τοῦ Θεοῦ**», πού ἔλεγε ὁ **Παπαδιαμάντης**. Γέρος αὐτός, φτωχὸς καὶ πικραμένος, πῆγαινε τέτοιες ἁγίες μέρες προσκεκλημένος σὲ κάποιο σπίτι νὰ περάσῃ τὶς ἑορτὲς, ἔλεγε τὰ τραγούδια αὐτὰ καὶ ἔκλαιγε. Τότε, ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, ἔνα κοριτσάκι «ἐννέα ἐτῶν... μ' ἐχαιρέτησε καὶ μοῦ λέγει: –Ἐσὺ, μπαρμπ' - Ἀλέξανδρε, ψαίλνεις τὰ τραγούδια τοῦ Θεοῦ» (Ἀλ. Παπαδιαμάντη, Πασχ. διηγ., βιβλιόπ. «Ἐστίας», σ.196).

Νὰ ἀρεσκώμεθα κ' ἐμεῖς σ' αὐτὰ τὰ «τραγούδια τοῦ Θεοῦ»: τὰ γλυκὰ τροπάρια, τὰ ὄμορφα ἀπολυτικά, τοὺς ἱαμβικούς στίχους, τὰ ἀναγνώσματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τῶν προφητῶν, τὸν ἀπόστολο, τὸ εὐαγγέλιο.

Ἀπ' ὅλον αὐτὸ τὸ λειτουργικὸ πλοῦτο διαλέγω ἕνα διαμαντάκι. Εἶνε **ἕνα χωρίο τοῦ ἀποστόλου**, ἀπὸ τὰ βαθυτέρα τῆς Καινῆς Διαθήκης, πού λέει: «Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι» (Τίτ. 2,11-12). Παρακαλῶ προσέξτε.

«Ἐπεφάνη». Τί θὰ πῆ «ἐπεφάνη»; Φανερώθηκε. Τί φανερώθηκε; Κάτι πού ἦταν κρυμμένο. Τί ἦταν κρυμμένο; Ὅπως ὁ ἥλιος κάποιες ὥρες κρύβεται, ἔτσι στὸν ἀρχαῖο κόσμο ἦταν κρυμμένος ὁ ἀληθινὸς Θεός, σκοτάδι ἐπικρατοῦσε. Προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ Χριστὸς θεοὶ τῶν ἀνθρώπων ἦταν τὰ εἶδωλα· τῶν Περσῶν π.χ. ἦταν ὁ ἥλιος, τῶν Ἰνδῶν ὁ Γάγγης ποταμὸς, τῶν Αἰγυπτίων ὁ κροκόδειλος, τὰ γατιά, τὰ σκυλιά, τὰ σκόρδα τὰ κρεμμύδια... Βλέπω καὶ σήμερα, κάτω ἀπὸ τὸν πᾶμφωτο ἥλιο τῆς Χριστιανοσύνης, μερικοὶ στὰ σπίτια τοὺς νὰ κρεμοῦν πέταλο ἀλόγου· σ' ἕνα σπίτι πῆγα μετὰ τὸ μπαστοῦνι νὰ τὸ ξεκρεμάσω καὶ μετὰ σταμάτησαν. Οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἕνα θεὸ γιὰ κάθε πάθος, προστάτες κάθε κακοηθείας. Μόνο κάποιοι στὴν Ἀθήνα εἶχαν ἕνα βωμὸ τῷ «ἀγνώστῳ Θεῷ» (Πράξ. 17,23).

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Θεός, πού ἦταν κρυμμένος, **φανερώθηκε**. Πότε; Τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, ὅταν οἱ ἄγγελοι ἔψαλαν «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ...**» (Λουκ. 2,14). Φανερώθηκε πρὸ παντὸς τῆ σημερινῆ ἡμέρα, ὅταν στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου βαπτίστηκε ὁ Χριστός· τότε φανερώθηκε ἡ μία Τριουπόστατος Θεότης, ἕνας Θεός - τρία Πρόσωπα· ὁ Πατὴρ πού μαρτυροῦσε ἀπ' τὸν οὐρανὸ ὅτι «**Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός...**» (Ματθ. 3,17), ὁ Υἱὸς βαπτιζόμενος στὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰορδάνου, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον νὰ κατέρχεται «**ἐν εἶδει περιστερᾶς**» (ἀπολυτ.)· δὲν εἶνε περιστερὴ· **συμβολικὰ παρουσιάστηκε ἔτσι**. Γιατί σὰν περιστερὴ; Ὁ Χρυσόστομος λέει ὅτι τὸ περιστερὴ εἶνε σύμβολο τῆς **εἰρήνης** (μετὰ τὸν Κατακλύσθον γύρισε μετὰ κλαδί ἐλιάς), σύμβολο **ἀκακίας καὶ ἀγαθότητος** (εἶνε ἄχολο, ἄκακο), σύμβολο **ἀγνότητος** (ἀγαπᾷ τὴν καθαριότητα).

«Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις», λέει τὸ χωρίο· κ' ἔχει βάθος ἀπέραντο. Γιὰ νὰ ἐννοήσουμε τί σημαίνει «**χάρις**», σὰς λέω ὅτι ὁ Ντοστογιέφσκυ ἐξ ἰδίας πείρας κάπου σὲ ἕνα ἔργο του φαίνεται νὰ μιλήσῃ γιὰ ἄλλον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐννοεῖ τὸν ἑαυτοῦ του. Αὐτός, λέει, εἶχε καταδικαστῆ σὲ θάνατο· φυλακίστηκε, καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκτελέσεως τὸν πῆραν πρὶν τὴν ἀνατολή, τὸν ἐβγαλαν ἐξω ἀπὸ τὴν πόλι κ' ἦταν ἐτοιμοὶ νὰ τὸν σκοτώσουν· καὶ τότε εἶδαν νὰ τρέχῃ ἀπὸ μακριὰ ἕνας καβαλλάρης φωνάζοντας· Σταματήστε, φέρνω ἀπὸ τὸν τσάρο **διάταγμα χάριτος**. Τοῦ χάρισε τὴ ζωὴ, δὲν ἐκτελέστηκε! Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Ντοστογιέφσκυ δὲν τὴ λησμόνησε ποτέ στὴ ζωὴ του.

Αὐτὸ εἶνε ἕνα παράδειγμα· ὅ,τι συνέβη σ' αὐτὸν συμβαίνει καὶ σ' ἐμᾶς. Ὅλοι ἐμεῖς εἴμαστε καταδικοὶ, γιατί ἀπὸ πάνω μας κρέμεται ἡ ἀπόφασις «**Θανάτῳ ἀποθανεῖσθε**» (Γέν. 2,17). Ἀπὸ τὴν ὥρα πού θ' ἀμαρτήσῃς, ὅποιο κι ἂν εἶνε τὸ ἄμαρτημα, εἶσαι καταδικασμένος σὲ θάνατο· αὐτὴ εἶνε ἡ ποινή, τὸ κόστος τῆς ἀμαρτίας· θάνατος πνευματικὸς καὶ σωματικὸς, κόλασις αἰώνια. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φυλακιστοῦμε, νὰ ἐκτελεστοῦμε, νὰ καοῦμε σὰν τὰ Σόδομα. Ἄλλ' ἀντὶ αὐτῶν στὸν οὐρανὸ φάνηκε οὐράνιον τόξο, «**ἐπεφάνη ἡ χάρις ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις**». Ὁ Χριστὸς ὑπέγραψε διάταγμα χάριτος, ὅχι μετὰ μελάνι σὲ χαρτὶ ὅπως ὁ τσάρος, ἀλλὰ βούτηξε τὰ δάκτυλά του στὸ αἷμα τῆς θυσίας του καὶ ἔγραψε «**ΧΑΡΙΣ**»· μᾶς χάρισε τὴ σωτηρία μετὰ τὸ **ἔλεός** του, ὅπως λένε οἱ ὕμνοι (βλ. Γ' Κυρ. Νηστ. ἐπιτ. δοξ.). Ἀκούμε καὶ στὸν ἑσπερινὸ τὸ τροπάριο· «**Ἄμαρτωλοῖς καὶ τελώναις διὰ πλήθους ἐλέους σου ἐπεφάνης, Σωτῆρ ἡμῶν**». Φανερώθηκε ἡ χάρις σου καὶ γιὰ τοὺς πιὸ μεγάλους ἄμαρτωλούς· καὶ γι' αὐτὴ τὴ δύστηχὴ πού ἐμπορεύεται τὸ κορμὶ τῆς γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί, καὶ γιὰ τὸ ληστὴ καὶ φονιά πού σκοτώνει μεσ' στὸ δρόμο, γιὰ ὅλους τοὺς ἄμαρτωλούς.

Ἐτσι ἀπαλαχθήκαμε. Καὶ ἂν ὁ καταδικὸς δὲν λησμονεῖ τὴ χάρι πού τοῦ ἔδωσε ὁ τσάρος, πόσω μᾶλλον ἐμεῖς πρέπει νὰ **αἰσθανώμαστε εὐγνωμοσύνη** σ' αὐτὸν πού ὑπέγραψε τὴ σωτηρία μας στὸ φρικτὸ Γολγοθαί! Ἄν αὐτὸ δὲν τὸ νιώθουμε, εἴμαστε ἀκόμη μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό.

Ἡ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Κύριο ἐκδηλώνεται ὄχι

άπλως με λόγια αλλά και με έργα στην καθημερινή ζωή. Πώς εκδηλώνεται; Άρνητικά και θετικά. Άφ' ενός με φυγή από την ασέβεια και τις επιθυμίες του κόσμου, και άφ' ετέρου με νέα ζωή που διακρίνεται σε τρεις κύκλους· στην στάσι που θα πάρουμε τώρα 1ον απέναντι στον έαυτό μας, 2ον απέναντι στο συνάνθρωπό μας, και 3ον απέναντι στο Θεό. Ο πρώτος κύκλος γράφει «σωφρόνως», ο δεύτερος «δικαίως», ο τρίτος «εύσεβώς». Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά· χάριν συντομίας συνοψίζω σε λίγες λέξεις.

● **1ον «σωφρόνως».** Τί σημαίνει αυτό; *Σώφρων* είναι αυτός που έχει *σώας* τās *φρένας* (από 'κει βγαίνει ή λέξι), που διατηρεί τὸ νοῦ του ὑγιή, ἔχει τὰ μυαλά του ἐν τάξει, τὸν κυβερνάει ὁ νοῦς καὶ ὄχι τὰ πάθη.

Δυστυχῶς κατὰ τὸ πλείστον δὲν κυβερνάει ὁ νοῦς. Μπορεῖ κάποιος νὰ 'νε εὐφυστάτος, πανέξυπνος, νὰ γράφῃ βιβλία, νὰ μιλάῃ γλώσσες, καὶ ὅμως νὰ ἐξευτελίζεται. Ὅπως σέρνουν τὴν ἀρκούδα μ' ἕνα χαλκὰ, ἔτσι βλέπεις μεγάλους ἀνθρώπους (συγγραφεῖς, διπλωμάτες, πολιτικούς κ.λπ.) νὰ τοὺς δένη καὶ νὰ τοὺς σέρνῃ π.χ. μιά γυναίκα, μία πόρνη, καὶ γι' αὐτὴν νὰ διαλύουν τὴν οἰκογένειά τους. **Κυβερνάει τὸ πάθος.**

Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ ὅλα τὰ πάθη· χρήμα, πιότη, δόξα, συναίσθημα, αἰσθησιασμός... Ὅλα εἶνε ὀλέθρια, μὰ πιὸ καταστρεπτικὰ εἶνε τὰ πάθη **τῆς σαρκός**· κάνουν τὸν ἄνθρωπο ἄλογο ἀχαλίνωτο ὥστε νὰ πέφτῃ σὲ μοιχεία, πορνεία, ἀσέλγεια. Τὸ λεγόμενο σέξ ἔχει πάρει τὰ μυαλά. Ὁ κόσμος εἶνε –συγγνώμη γιὰ τὴν ἀηδία– σὰν κάποιον ποὺ μ' ἕνα καλάμι σκαλίζει καὶ πιπιλίζει τὸ βόρβορο. Δὲν λειτουργεῖ ἡ σκέψι· λατρεύουν τὴν κοιλιὰ καὶ τὰ ὑπογάστρια. Ἔχει ἐφαρμογὴ τὸ «*Ἀνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠμοιώθη αὐτοῖς*» (Ψαλμ. 48,13,21). Γι' αὐτὸ καὶ ἡ θεὰ τοῦ σέξ λεγόταν *Ἀφροδίτη*, γιὰ τὴν ὑποδαύλιζε τὸ πάθος καὶ ἀφαιροῦσε τὸ μυαλό, ἔκανε τὸν ἄνθρωπο ἀνόητο.

Γιὰ νὰ ζήσουμε «*σωφρόνως*», πρέπει νὰ βάλουμε χαλινάρι στὶς ἐπιθυμίες, **νὰ ἔχουμε ἐγκράτεια**, τὸ κορμὶ νὰ τὸ κυβερνᾷ ἡ λογικὴ.

● **2ον «δικαίως».** Αὐτὸ ἔχει νὰ κάνῃ μετὰ τὴ συμπεριφορὰ ἀπέναντι στὸ διπλανό μας. Δὲν ζοῦμε μόνοι. Ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο νὰ ζῆ σὲ κοινωνία, νὰ συναναστρέφεται καὶ ἄλλους. Καθένας στὸ σπίτι ἔχει πατέρα, μητέρα, σύζυγο, παιδιά· στὸ γραφεῖο προϊσταμένους, συναδέλφους, ὑπαλλήλους· στὸ ἐργοστάσιο ἐπιστάτες, συνεργάτες, ὑφισταμένους· στὸ στρατὸ ἀξιωματικούς, συστρατιῶτες· μέσα στὴν κοινωνία ἔχει συμπολίτες. **Πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρεται σ' αὐτούς;** σὰν θηρίο καὶ λύκος; Ὅχι, ἀλλὰ «*δικαίως*».

Πρόσεχε μὴν ἀδικήσῃς κανένα. **Νὰ μὴν τοὺς βλάψῃς στὰ τρία σπουδαῖα ἀγαθὰ**· στὴν **περιουσία** (σπίτι, κτῆμα, μηχανήματα κ.λπ. μετὰ κλοπῆ, δολιοφθορά, καταστροφῆ, δικαστήρια), στὴ **ζωή** (ὑγεία μετὰ νοθεία σὲ τροφή, σὲ φάρμακο κ.λπ., μετὰ μόλυνσι, ἐπίθεσι, χτύπημα, δολοφονία), καὶ στὴν **τιμὴ** τους (ὄνομα, φήμη, παρθενία κ.λπ. μετὰ κἀκρισι, συκοφαντία, ψευδεῖς διαδόσεις, ἀπάτη, ἀκολασία). Ἔμαθα προχθὲς ὅτι στὴ Θεσσαλονικὴ πέθανε ἀπὸ καρδιά ἕνα κορίτσι 22 ἐτῶν, διότι, ἐνῶ ἦταν ἀγνή καὶ καθαρὴ κ' ἔτοιμαζόταν γιὰ γάμο, ἕνας συκοφάντης μετὰ ἀνώδυμη ἐπιστολὴ ἔρριξε λάσπη καὶ ἀμαύρωσε τὴν ὑπόληψί της.

● **3ον τὸ «εὐσεβῶς»**, τέλος, ἀναφέρεται στὸν τρίτο κύκλο τῆς ζωῆς μας. Ἐχουμε χρέος νὰ ζήσουμε πρῶτον «*σωφρόνως*» ὡς πρὸς τὸν ἑαυτό μας, δεύτερον «*δικαίως*» ὡς πρὸς τὸν πλησίον μας, καὶ τρίτον «*εὐσεβῶς*» ὡς πρὸς τὸν Κύριό μας. Ποιὸς λέγεται *εὐσεβής*; Αὐτὸς ποὺ **σέβεται τὸ Θεὸ καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ**. Δηλαδή·

✓ **Σέβεται τὸ ὄνομά Του.** Δὲν τὸ πιάνει στὸ στόμα του ἐπιπόλοια, κατὰ τὴν ἐντολὴ «*Οὐ λήψει τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἐπὶ ματαίῳ*» (Ἔξ. 20,7. Δευτ. 5,11). Συζητοῦσαν δύο, κι ὁ ἕνας ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς μάνας τοῦ ἄλλου μετὰ κάποια εἰρωνεία. Τότε ἐκεῖνος ἐνωχλημένος τοῦ λέει· Πρόσεξε καλά! ὅταν ἀναφέρῃς τὸ ὄνο-

μα τῆς μάνας μου νὰ πλένης τὸ στόμα σου μετὰ ῥοδόσταγμα... Ἄν λοιπὸν τὸ ὄνομα τῶν γονέων μας εἶνε σεβαστό, πόσο μᾶλλον «*τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα*» τοῦ Θεοῦ (Φιλιπ. 2,9); Λένε γιὰ ἕνα μεγάλον ἀστρονόμο, ὅτι ὅταν ἄκουγε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σηκωνόταν ὄρθιος. Ὁ εὐσεβής, ἐννοεῖται, οὔτε ὁ ἴδιος βρίζει τὰ θεῖα οὔτε ἀνέχεται ἄλλον νὰ βλαστημήσῃ.

✓ Ὁ εὐσεβὴς σέβεται **κάθε λόγο καὶ ἐντολὴ** τοῦ Θεοῦ. Ἡ εὐσέβεια λέει· «*Τὸν Θεὸν φοβοῦ καὶ τὰς ἐντολάς αὐτοῦ φύλασσε*» (Ἐκκλ. 12,13). Παλαιότερα καὶ οἱ δικασταί, ἀπὸ δέος στὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, τὴ στιγμὴ τοῦ ὄρκου σηκωνόταν ὄρθιοι. Πᾶνε τώρα αὐτά· κάποιος ἀνακριτὴς ἔχοντας τὸ τσιγάρο στὸ χερί ἔλεγε στὸ μάρτυρα, Ὁρκίσου...

✓ Ὁ εὐσεβὴς σέβεται ἀκόμη τὸ ἱερὸ βιβλίον, **τὸ Εὐαγγέλιον**. Τὸ ἀγγίζει μ' εὐλάβεια καὶ τὸ μελετᾷ μετὰ πίστι. Ἀποφεύγει δικαστήρια γιὰ τὴν ἀσεβῆ ἐκεῖ χρῆσι τοῦ Εὐαγγελίου στοὺς ὄρκους· κανονικὰ πρέπει νὰ βρεθῆ ἄλλος τρόπος διακριβώσεως τῆς ἀληθείας. Ὁ ὄρκος κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε μίᾳ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἀμαρτίες· «*Μὴ ὁμῶσαι ὄλως*», νὰ μὴν ὀρκίζεστε καθόλου, εἶπε ὁ Χριστὸς (Ματθ. 5,34). Προτιμότερο νὰ βάλῃς τὸ χερί σου στὴ φωτιὰ παρὰ ἐπάνω στὸ Εὐαγγέλιον· προτίμησε καλύπτειρα νὰ ζημιωθῇς ὑλικά - οἰκονομικὰ παρὰ νὰ ὀρκιστῇς.

✓ Ὁ εὐσεβὴς σέβεται ἐπίσης **τὸ ναὸ τοῦ Κυρίου**. Ὅταν ἀκούῃ τὴν καμπάνα, τρέχει ἀμέσως στὴν ἐκκλησία, μπαίνει ἤσυχα, πρὶν τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία...*», καὶ κάθεται σ' ἕνα μέρος συγκεντρωμένος μέχρι τὸ τέλος.

✓ Ὁ εὐσεβὴς σέβεται **τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας**· τὸ βάπτισμα, τὴ μετάνοια κ' ἐξομολόγησι στὸν πνευματικὸ, τὸ γάμο, τὸ εὐχέλαιο.

Σὺ ὁ εὐσεβὴς **μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς κύκλους νὰ κινήσῃ**. Μὴ βγῆς ἔξω· κίνδυνος - θάνατος! Μέσα στοὺς κύκλους αὐτοὺς ὑπάρχει ἡ εὐτυχία. Ἐὰν ζῆς «*σωφρόνως, δικαίως καὶ εὐσεβῶς*», θὰ εἶσαι εὐτυχής. Καὶ ἀντιθέτως· ἂν ζῆς ἀσώτως, θὰ εἶσαι δυστυχής· ἂν ζῆς ἀδίκως, οὐαὶ κι ἀλλοίμονο! ἂν ζῆς ἀσεβῶς, οἱ ἀσεβεῖς «*ἐξαλειφθήσονται ἐκ βίβλου ζώντων*» (Ψαλμ. 68,29).

Τελειώνω μ' ἕνα παράδειγμα πολὺ ἀπλοϊκὸ ἀλλὰ χαρακτηριστικὸ.

Ἐνας γεωργὸς πήρε τὴ **γίδα** του ἔξω σ' ἕνα λιβάδι. Ἐπειδὴ εἶχε δουλειὰ, τὴν ἔδεσε ἀπὸ τὸ πόδι σ' ἕνα δέντρο μετὰ μακρὸ σχοινί· μπορούσε δηλαδὴ ἡ κατσικὰ νὰ κινήῃ ἕνα τεράστιον κύκλο καὶ μέσα σ' αὐτὸν νὰ βρῇ χορτάρια ὄχι γιὰ μίᾳ μέρα ἀλλὰ γιὰ μῆνα ὀλόκληρο. Περιέργο ὅμως καὶ ἀτίθασο ζῶον ἡ κατσικὰ – σύμβολο τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἦταν εὐχαριστημένη μετὰ τὸ χορτάρια ποὺ εἶχε μπροστά της· εἶδε μακριὰ σ' ἕνα βράχο ἕνα ἄλλο χορταράκι, τὸ ἐπιθύμησε καὶ τέντωνε τὸ λαϊμό της νὰ τὸ φτάσῃ· ἀπὸ τὸ πολὺ τέντωμα ὅμως ἔσπασε τὸ σχοινί· ξέφυγε ἀπὸ τὸν κύκλο ὅπου ἦταν ἀσφαλῆς, κ' ἔπεσε σὲ γκρεμό...

Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ γίδες, τὰ ἀνόητα ζῶα. Μᾶς εἶπε ὁ Χριστὸς· Ἀρκέσου στὰ χρήματα ποὺ βγάζεις μετὰ τὸν ἰδρωτὰ σου. Ὅχι, τὰ ξένα εἶνε πιὸ γλυκά. Μᾶς λέει ὁ Χριστὸς· Παντρέψου, λύσε τὸ πρόβλημά σου, ἔχε τὴ γυναίκα σου καὶ ζῆσε μετὰ τὰ παιδιά σου μέσα στὸν ἀσφαλῆ κύκλο τῆς οἰκογενείας σου. Ὅχι! ἐπιθυμεῖ τὰ ξένα κάλλη, τεντώνει τεντώνει πρὸς τὰ ἐκεῖ, καὶ πέφτει στὴν παγίδα. Ἔτσι σὰν τὰ ἄλογα ζῶα **σπάμε τὰ σχοινιά καὶ τὰ χαλινάρια**, βγαίνουμε ἔξω ἀπὸ τοὺς εὐλογημένους κύκλους καὶ πέφτουμε στὴν ἄβυσσο καὶ τὴν καταστροφῆ.

Ἄλλα οἱ πιστοὶ «*ἐν τῷ νῦν αἰῶνι*» (ἴτ. 2,11-12), στὰ χρόνια αὐτὰ ποὺ ζοῦμε, μὴ ζηλεύουμε αὐτοὺς ποὺ σπάνε τὰ δεσμά (τοῦ γάμου, τῆς δικαιοσύνης, τῆς σωφροσύνης) καὶ καυχῶνται πῶς εἶνε ἐλεύθερα. Εὐχομαί ἀπὸ τὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς, τὸν καινούργιον χρόνον νὰ ζήσουμε ὅλοι «*σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς*».

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος